

Анотація

Латковська Т. А. Основні функції центрального банку: проблеми визначення та класифікації. — Стаття.

У статті досліджені основні функції центрального банку, які окреслюють особливості діяльності такого банку та є продуктом еволюції функціонування банків. Звернено увагу на функцію монопольної емісії готівки та організації грошового обігу. Сформульовані правові ознаки, які притаманні і самій грошовій емісії, і всій грошово-кредитній політиці.

Ключові слова: функції, функції центрального банку, монопольна емісія готівки, грошово-кредитна політика.

Аннотация

Латковская Т. А. Основные функции центрального банка: проблемы определения и классификации. — Статья.

В статье исследованы основные функции центрального банка, которые очерчивают особенности деятельности такого банка и являются продуктом эволюции функционирования банков. Обращено внимание на функцию монополярной эмиссии наличности и организации денежного обращения. Сформулированы правовые признаки, свойственные и самой денежной эмиссии, и всей денежно-кредитной политике.

Ключевые слова: функции, функции центрального банка, монополярная эмиссия наличности, денежно-кредитная политика.

Summary

Latkovska T. A. The Basic Functions of the Central Bank: Problem Study and Classification. — Article.

The article considers the basic functions of the central bank which determine the peculiarities of the bank and are the result of the bank functioning evolution. Special emphasis is laid on monopole cash emission and the organization of circulation of money. The legal features immanent to the circulation of money itself as well as to the whole money-credit policy have been determined.

Keywords: functions, central bank functions, monopole cash emission, money-credit policy.

УДК 316.774:004.738.5:342.4/8

О. В. Каплій

ІНТЕРНЕТ-ВИДАННЯ ЗМІ ЯК НОВИЙ ВИД ТРАДИЦІЙНИХ ЗМІ: ПОНЯТТЯ ТА СУЧАСНИЙ СТАН КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Постановка проблеми. Із кінця 90-х років минулого століття в Україні поряд із пресою, радіо й телебаченням з'явився четвертий вид медіа — Інтернет-ЗМІ.

Ще не так давно Інтернет не могли розглядати як загальнодоступний засіб спілкування, а отже, і не було нагальної потреби у правовому регулюванні цієї сфери. Однак із приходом до мережі великої кількості користувачів, Інтернет виявився зоною, виведеною з-під дії законодавчих норм. Основне призначення мережі — передавання даних — зробило її ідеальним інструментом для неконтрольованого авторами поширення інтелектуальних продуктів. Розвиток ком-

п'ютерних технологій спричинив переосмислення основних принципів функціонування традиційних засобів масової інформації (далі — ЗМІ) та виникнення нових видів засобів масової інформації — Інтернет-ЗМІ. Паралельно розвитку Інтернет-медіа, природно, зростає інтерес до питання регулювання їх діяльності, у тому числі правового.

Оскільки проблема поширення недостовірної інформації в Інтернеті залишається не вирішеною, актуальність питання щодо конституційно-правового регулювання діяльності суб'єктів господарювання, пов'язаної з використанням мережі Інтернет, не викликає сумнівів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Різноманітні аспекти щодо діяльності та правового регулювання Інтернет-ЗМІ неодноразово в літературі ставали предметом дослідження як вітчизняних, так і зарубіжних вчених та практиків.

До цього питання в своїх дослідженнях звертались, зокрема, такі російські науковці, як І. Давидов, О. Грабельников, Е. Вартанова, М. Лукина, Ю. Костигова та ін. Питанню правового статусу та правового регулювання Інтернет-ЗМІ серед вітчизняних науковців приділялася увага переважно у ракурсі такої науки, як журналістика, а саме: Г. Кашуба, І. Тонкіх, І. Артамонова, О. Коцарев, М. Чабаненко, Н. Штанько, Г. Красноступ, В. Иванов та ін. Серед досліджень феномена Інтернет-ЗМІ в ракурсі юридичних наук на даний момент приділяється недостатньо уваги: виділимо наукові праці, зокрема у сфері інформаційного права: О. Баранова, В. Брижка, В. Горобцова, Р. Романова, що свідчить про значний внесок у дослідження правового регулювання суспільних відносин, що виникають під час застосування мережі Інтернет. Також Ю. Бурило робить спробу розгляду Інтернет-ЗМІ з адміністративно-правової точки зору, М. Медведчук досліджує Інтернет-ЗМІ в рамках політологічних наук.

Таким чином, дана стаття присвячується саме не вирішеній раніше частині загальної проблеми конституційно-правового статусу Інтернет-ЗМІ в Україні, а саме поняттю та сучасному стану конституційно-правового регулювання «Інтернет — засобів масової інформації». Зважаючи на правову неврегульованість даного питання, наукові дослідження у цьому напрямку ще тривалий час залишатимуться затребуваними й актуальними, а їх вирішення має важливе значення для забезпечення стабільного та безпечного функціонування інформаційної сфери в Україні. Наукове завдання актуальне через його невирішеність у попередніх дослідженнях серед науковців конституційного права.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Розвиток інформаційного суспільства в Україні потребує науково-теоретичних досліджень щодо визначення юридичного статусу ЗМІ, що створюють виключно електронні інформаційні ресурси, зокрема тих, що діють у мережі Інтернет.

Метою статті є дослідження передумов сучасного стану правового регулювання суспільних відносин у мережі Інтернет, а також формулювання пропозиції стосовно конституційно-правового регулювання діяльності ЗМІ в ній.

Виклад основного матеріалу дослідження. Значення Інтернету в суспільних відносинах як майданчика для комунікації постійно зростає. Це загаль-

новітний процес. За дослідженнями компанії InMind [1], від осені минулого року, кількість вітчизняних користувачів мережі майже досягнула 13 мільйонів. Це достатньо серйозна цифра як для України. На фоні вказаних тенденцій ненормальною є ситуація, коли розповсюдження масової інформації Інтернет-ЗМІ залишається неврегульованим в правовій площині.

Необхідно підкреслити, що Інтернет став більш важливим джерелом інформації, ніж періодичні друковані ЗМІ. На сьогодні Інтернет-ЗМІ існують у двох формах: Інтернет-сторінки традиційних ЗМІ, особливо друкованих, та окремі Інтернет-видання.

Чинне законодавство не містить визначення поняття, яке відповідає ЗМІ в мережі Інтернет, а також спеціального нормативно-правового акта, який би визначав їх статус, порядок створення та засади діяльності.

Щодо визначення поняття Інтернет-ЗМІ. Звернення до законодавства України даного питання не вирішує, оскільки останнє, крім того, що не містить визначення терміна «Інтернет-ЗМІ», не розглядає його як самостійного суб'єкта правовідносин.

Звернення до Інтернету за роз'ясненням цього питання, яке звичайно не претендує на звання нормативного, приводить до висновку, що Інтернет-ЗМІ (Інтернет-видання, Інтернет-газета) — регулярно оновлюваний інформаційний сайт, який ставить своїм завданням виконувати функцію ЗМІ і користується певною популярністю і авторитетом (має свою постійну аудиторію) [2]. Іншими словами, Інтернет-ЗМІ відрізняється від традиційних ЗМІ фактично тільки сферою здійснення діяльності, при цьому функції і призначення у них тотожні. Вищезазначені законодавчі прогалини у визначенні статусу й місця Інтернет-ЗМІ в системі правових відносин, на жаль, не єдині проблемні питання у даній сфері.

Надалі необхідно відзначити множинність термінів на позначення нового типу ЗМІ, на що звертає увагу І. Артамонова: «Сьогодні в українському журналістикознавстві спостерігається бурхливий процес становлення нової термінології, з'явилося багато варіантів визначень цього нового явища, серед яких: четверте медіа, нове медіа, цифрове медіа, Інтернет-ЗМІ, Інтернет-ЗМІ, Інтернет-видання, онлайнні ЗМІ, on-line ЗМІ, електронні ЗМІ, е-ЗМІ, мережеві ЗМІ, веб-ЗМІ, мас-медіа українського Інтернету, e-media, onlinemedia, нью-медіа» [3, 45]. В законодавстві цей термін зустрічається в законах України «Про захист суспільної моралі», «Про недержавне пенсійне забезпечення» під назвою «електронний ЗМІ». У примітці до п. 14 Положення про порядок акредитації журналістів і технічних працівників ЗМІ при Верховній Раді України, затвердженого Розпорядженням Голови Верховної Ради України від 19 травня 2006 р. № 420, визначено особливості подання заявки на акредитацію Інтернет-виданням.

Враховуючи відсутність у вітчизняному законодавстві будь-яких вказівок на визначення Інтернет-ЗМІ, заслуговує на увагу звернення Ю. Бурило до зарубіжного законодавства (Азербайджанської Республіки та Республіки Казахстан) для того, аби зрозуміти, що вони собою являють. На думку науковця, під Інтер-

нет-виданням (ЗМІ) можна розуміти будь-який веб-сайт як складову частину мережі Інтернет (незалежно від того, в якому сегменті Інтернет такий веб-сайт розташований), що належить певній фізичній чи юридичній особі (незалежно від національної чи географічної належності) і призначений для розповсюдження масової інформації, тобто для здійснення масової комунікації [4, 22].

Щодо сучасного стану конституційно-правового регулювання Інтернет-ЗМІ.

Безумовною є потреба у правовому регулюванні відповідних суспільних відносин, що виникають з приводу діяльності Інтернет-ЗМІ. Адже, з одного боку, забезпечення конституційного права громадян на інформацію, а з іншого — недопущення зловживання таким правом спричиняють доцільність формування чітких правил поведінки учасників суспільних інформаційних відносин [5, 147].

Закономірно, що первинною ланкою системи законодавства, яке унормовує конституційно-правовий статус традиційних ЗМІ, є Конституція України. Так, у ст. 34 Основного Закону визначається: «Кожному гарантується право на свободу думки і слова, на вільне вираження своїх поглядів і переконань. Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб — на свій вибір». Саме реалізація конституційних прав на інформацію через ЗМІ дає підстави вважати їх важливими суб'єктами конституційного права України. А звідси випливає необхідність конституційно-правового регулювання Інтернет-ЗМІ. Проаналізуємо сучасний стан законодавчого врегулювання даного питання.

Згідно зі ст. 22 Закону України «Про інформацію» [6] *масова інформація* — інформація, що поширюється з метою її доведення до необмеженого кола осіб. *Засоби масової інформації* — засоби, призначені для публічного поширення друкованої або аудіовізуальної інформації. Необхідно звернути увагу на те, що нова редакція закону на відміну від попередньої не визначає поняття друкованих та аудіовізуальних ЗМІ. За такого визначення ЗМІ необхідно проаналізувати визначення друкованої або аудіовізуальної інформації та визначити чи є Інтернет-ЗМІ засобом для їх поширення в сучасному розумінні закону.

Відповідно до Закону «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» [7] *друкованими ЗМІ* є «періодичні і такі, що продовжуються видання, які виходять під постійною назвою, з періодичністю один і більше номерів (випусків) протягом року на підставі свідоцтва про державну реєстрацію. Поняття друкованої інформації в законі відсутнє. Інтернет-видання переважно дотримуються зазначених умов періодичності. У Законі України «Про телебачення і радіомовлення» [8] *аудіовізуальний (електронний) засіб масової інформації* це — «організація, яка надає для масового приймання споживачами аудіовізуальну інформацію, передану у вигляді електричних сигналів і прийняту за допомогою побутових електронних пристроїв»; *аудіовізуальна інформація* це — «будь-які сигнали, що сприймаються зоровими і слуховими рецепторами людини та ідентифікуються як повідомлення про події, факти, явища, процеси, відомості про осіб, а також коментарі (думки) про них, що передаються за допомогою зображень та звуків». Закріплене у Законі України «Про теле-

бачення і радіомовлення» поняття аудіовізуальних ЗМІ не зовсім обґрунтовано включає сукупність електронних ЗМІ. Електронні ЗМІ, у зв'язку з розвитком інформаційних технологій, пов'язані з якісно новим способом передачі інформації. При цьому законодавство містить приклади використання понять «електронний» і «цифровий» у різних співвідношеннях: для позначення тотожних понять; понять, зміст яких частково пересікається; для загальної характеристики одного й того ж поняття, наприклад, «електронний цифровий підпис» тощо [9, 135].

Даний спосіб поширення інформації не характерний для Інтернет-видань, тому його не можна віднести до засобів, призначених для публічного поширення друкованої або аудіовізуальної інформації, а тому діяльність інтернет-видань в Україні законодавчо не врегульована.

Більшість онлайн-видань, які працюють в режимі інформаційний агенцій, не є зареєстрованими через відсутність законодавчого регулювання інтернет-видань. Цей статус відповідно до чинного законодавства отримують видавництва, телерадіоорганізації, а також інформаційні агентства. Інтернет-ЗМІ не вписуються в рамки будь-якого з цих законів. Окремі законопроекти, які б регулювали статус інтернет-видань, активно обговорювалися в Україні, однак у силу різних причин прийняті так і не були. Відсутність статусу Інтернет-ЗМІ, а також законодавства, яке б регулювало їх діяльність, найчастіше призводить до неправильного розуміння ситуації журналістами й іншими особами, які починають думати, що в такій ситуації існує всюдозволеність і повна відсутність відповідальності за поширювану інформацію [10].

Аналіз конституційної норми про те, що засади утворення і діяльності ЗМІ визначаються виключно законами України [11], свідчить про те, що доцільним є більш докладне на рівні закону регулювання діяльності електронних ЗМІ, тому що статусу засобів масової інформації вони *de jure* не мають, хоча *de facto* масову інформацію все ж таки розповсюджують.

Законодавче закріплення правового статусу Інтернет-ЗМІ є одним із концептуальних завдань українського сегмента Інтернету. Прийняття відповідних законодавчих актів поширило б на Інтернет-ЗМІ дію закону та дозволило б притягти інтернет-видання до судової відповідальності у разі поширення недостовірної інформації. Сьогодні друковані ЗМІ ризикують, коли роблять посилання на мережеві матеріали. Адже у випадку, якщо опублікована ними інформація виявиться неправдивою, жодні посилання на Інтернет-видання як на першоджерело інформації не знімуть із газети або телерадіокомпанії відповідальності. Хоча власники інтернет-видань мають право офіційно зареєструвати свою газету так само, як і друковану, вони цього не роблять, оскільки не хочуть добровільно наводити на себе загрозу судових процесів на рівні із оффлайн-колегами. Небажання самих Інтернет-ЗМІ виробити солідарну позицію стосовно регулювання їхньої діяльності є додатковою перешкодою на шляху вирішення проблеми [12].

З огляду на наведене, можна вести мову про необхідність підготовки проекту закону про «ЗМІ в мережі Інтернет».

Окремої уваги заслуговує питання *державної реєстрації відповідних ЗМІ*, необхідність правового регулювання їх діяльності як суб'єктів підприємницької діяльності.

Зауважимо, що, наприклад, у сусідній Росії така реєстрація інтернет-видань уже давно стала нормою. Усі вони зареєстровані у Роскомдруці, а в реєстраційному посвідченні у графі «тип видання» зазначено: «інше — щоденне інтернет-видання». Сам статус інтернет-видання також законодавчо закріплений. Від 1 липня 2002 р. Держстандартом Росії введений в дію міждержавний стандарт «Електронні видання. Основні різновиди та вихідні дані», який визначає норми щодо стандарту оформлення видання, мови публікацій, наявності вихідних даних тощо [13].

Необхідно зазначити, що Кабінетом Міністрів України неодноразово ініціювалася підготовка проектів нормативно-правових актів з питань регулювання правовідносин під час розповсюдження інформації в українському сегменті Інтернет. Проте, враховуючи специфіку питання та невирішеність його у світі, зазначена робота триває й досі. Вирішення проблеми потребує зусиль багатьох країн, оскільки порушення можуть бути виявлені на сервері, який знаходиться в країні, де такі питання залишаються нерегульованими.

Питання регулювання інтернету в Україні актуалізується як через періодичні спроби держави втрутитися до цієї сфери, у т.ч. запровадити реєстрацію Інтернет-ЗМІ, так і у зв'язку з захистом позицій тих, хто стоїть на сторожі вільного інтернету.

Так, на офіційному сайті Верховної Ради донедавна було опубліковано текст концепції державної інформаційної політики. Документ передбачає можливість надання українським інтернет-виданням статусу засобів масової інформації. Концепцію державної інформаційної політики було розроблено Кабінетом Міністрів на додаток до проекту доктрини інформаційної безпеки, яку затверджено Радою нацбезпеки і оборони. Один із розробників документа, директор департаменту інформполітики Держкомітету телебачення і радіомовлення Богдан Червак, передбачав, що, коли концепція стане законом, «електронні ресурси отримають статус ЗМІ шляхом добровільної реєстрації. Ті, хто не захоче реєструватися, працюватимуть як раніше». Однак 5 липня 2011 р. ВРУ своєю постановою, розглянувши у другому читанні проект Закону України про Концепцію державної інформаційної політики, який був прийнятий за основу 11 січня 2011р. (реєстр. № 7251), відхилила його.

Також відповідний законопроект внесено урядом та зареєстровано у Верховній Раді за № 6603 від 30 червня 2010 р. Він передбачає введення штрафів для «незареєстрованих інформантств». При цьому за діючим законом про інформантства агенцією можна назвати будь-кого, в чю діяльність входять «збирання, обробка, творення, зберігання, підготовка інформації до поширення, випуск та розповсюдження інформаційної продукції». Більшість онлайн-видань, які працюють в режимі інформаційних агенцій, не є зареєстрованими через відсутність законодавчого регулювання Інтернет-видань. Також згідно з проектом пропонується внести зміни до Кодексу про адміністративні правопо-

рушення щодо введення штрафів за випуск або розповсюдження інформаційної продукції інформаційним агентством без його державної реєстрації як суб'єкта інформаційної діяльності. Даний законопроект Верховна Рада мала розглянути 6 липня 2011 р., однак його прибрали з тижневого розкладу Верховної Ради.

Серйозний крок у цьому напрямку зробила Росія. 14 червня цього року президент РФ Дмитро Медведєв підписав федеральний закон «Про внесення змін в окремі законодавчі акти РФ у зв'язку з удосконаленням правового регулювання в сфері ЗМІ», який доповнює закон РФ «Про ЗМІ» 1991 р. поняттям мережевого видання. Документ спрямований на модернізацію положень закону «Про засоби масової інформації». Він враховує організаційні, технічні, економічні зміни у сфері виробництва і розповсюдження електронних засобів масової інформації, які відбулися за останні десятиліття, перспективи розвитку ринку телерадіомовлення, пов'язані з переходом до цифрового мовлення. Таким чином запроваджується можливість зареєструвати Інтернет-видання як засіб масової інформації. Така реєстрація не є обов'язковою, але внаслідок реєстрації Інтернет-видання набуває прав і обов'язків ЗМІ.

Питання регулювання суспільних відносин у всесвітній мережі останнім часом набуває широкого розголосу та дискусій. 16 травня цього року було ухвалено модельний закон СНД «Про засади регулювання Інтернету», що пропонує запровадження державних регуляторів, а 26 травня питання регулювання Інтернету як наймогутнішого засобу для забезпечення свободи висловлювань піднімалося на саміті Великої вісімки.

Нагадаємо, що в Білорусі торік прийняли новий закон «Про засоби масової інформації», який передбачає реєстрацію Інтернет-ЗМІ, закон набув чинності в лютому 2009 р.

Підсумовуючи дане питання, хочеться навести думки деяких авторитетних медіа-експертів. Наприклад, директор Інституту медіа-права Т. Шевченко такої думки з приводу реєстрації: «Безумовно, добровільність є більш м'яким підходом, ніж обов'язкова реєстрація, яка існує для друкованих ЗМІ. На мою думку, навпаки, потрібно порушувати питання лібералізації процедури реєстрації преси, котра як в Україні, так і в Росії є занадто консервативною. Реєстрація інтернет-видань, навіть добровільна, не відповідає світовим стандартам свободи преси. А якщо говорити термінами Європейської конвенції з прав людини, подібна реєстрація не є необхідною в демократичному суспільстві. Навіть добровільна реєстрація може бути першим кроком на шляху до контролю за інформацією в Інтернеті, тому цього кроку краще не робити» [10].

Голова правління Інтернет-асоціації України (ІНАУ) Тетяна Попова вважає, що реально ввести обов'язкову реєстрацію для тих Інтернет-ресурсів, які створюються за бюджетні гроші. Це навіть необхідно. Реєстрація ж усіх інших ресурсів повинна бути виключно на добровільній основі.

Висновки. Інтернет-видання в Україні з'явилися в середині 90-х рр., і всі минулі роки відбувався початковий етап формування цієї групи медіа як такої. Однак за результат, якого досягли українські інтернет-видання за такий ко-

роткий час за темпами свого розвитку та збільшення впливу, можуть позаздрити будь-які інші групи традиційних вітчизняних засобів масової інформації.

Можна констатувати, що в даний момент вітчизняні Інтернет-ЗМІ знаходяться на стадії розвитку, тому це питання потребує більш ретельного вивчення науковцями, які працюють у різних галузях науки, зокрема таких, як психологія, соціологія, політологія, культурологія, журналістика, юридичні науки та ін.

Про що можна говорити з упевненістю, то це про необхідність підготовки проекту закону про порядок створення та організації діяльності ЗМІ в мережі Інтернет. Прийняття цього нормативно-правового акта може вирішити багато питань: надання співробітникам Інтернет-видань статусу журналістів; отримання підстав акредитації відповідних ЗМІ; відшкодування шкоди, завданої порушенням авторських прав; притягнення до відповідальності за порушення законодавства про інформацію та про захист суспільної моралі. А поки Інтернет-ЗМІ, маючи значний вплив на суспільство, залишаються невідконтрольними державі.

Підсумовуючи, замість висновків, хотілося б процитувати представника ОБСЄ з питань свободи ЗМІ Д. Міятович, яка не так давно під час свого візиту в Україну прокоментувала перспективу реєстрації Інтернет-ЗМІ таким чином: «Реєстрація веб-сайтів або контроль за вільним потоком інформації в Інтернеті — це безперечно порушення з боку держави. Якщо це станеться, це означатиме, що Україні, як член ОБСЄ, порушує свої зобов'язання щодо забезпечення свободи ЗМІ».

Література

1. [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://inmind.com.ua>.
2. Інтернет-ЗМІ. Матеріал з Вікіпедії — вільної енциклопедії [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://uk.wikipedia.org/wiki/Інтернет-ЗМІ>.
3. Артамонова І. М. Інтернет-ЗМІ як нова парадигма теорії української журналістики // Соціальні комунікації сучасного світу : наук.-теор. зб. / [голов. ред. О. М. Холод]. — 2009. — С. 44–47.
4. Бурило Ю. П. Щодо визначення адміністративно-правового статусу Інтернет-видань та організаційно-правових засад державного управління в сфері їх діяльності // Науковий потенціал світу — 2006 : матеріали III міжнар. наук.-практ. конф. (18–29 верес. 2006 р.). — Д. : Наука і освіта, 2006. — Т. 15. — С. 20–28.
5. Людвик І. В. Теоретико-методологічні підходи до класифікації засобів масової інформації України // Бюлетень Міністерства юстиції України. — 2008. — № 11–12. — С. 145–150.
6. Про інформацію : Закон України від 13 січ. 2011 р. № 2938-VI [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://portal.rada.gov.ua/>
7. Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні : Закон України від 16 листоп. 1992 р. № 2782-XII (зі змінами) [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://portal.rada.gov.ua/>
8. Про телебачення і радіомовлення : Закон України від 21 груд. 1993 р. (у ред. Закону від 7 квіт. 2011 р. № 3205-IV) [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://portal.rada.gov.ua/>
9. Людвик І. В. Шляхи та перспективи удосконалення конституційно-правового статусу засобів масової інформації в Україні // Бюлетень Міністерства юстиції України. — 2010. — № 3. — С. 134–141.
10. Шевченко Т. Правовий статус Інтернет-ЗМІ в Україні: проблеми, перспективи врегулювання [Електронний ресурс] / Т. Шевченко. — Режим доступу : <http://www.yur-gazeta.com/ru/oarticle/1120/>

11. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. — 1996. — № 30. — Ст. 92. — П. 11.
12. Афанасьєва К. Правове врегулювання діяльності інтернет-ЗМІ [Електронний ресурс] / К. Афанасьєва. — Режим доступу : <http://pravo-media.at.ua/publ/6-1-0-30>
13. ГОСТ 7.83-2001. СИБИД. Электронные издания. Основные виды и выходные сведения [Электронный ресурс]. — Режим доступу : <http://www.internet-law.ru/intlaw/laws/gost.htm>
14. Красноступ Г. Правове регулювання інтернет-засобів масової інформації [Електронний ресурс] / Г. Красноступ. — Режим доступу : <http://www.bezpeka.com/ua/lib/spec/low/art180.html>

Анотація

Каплій О. В. Інтернет-видання ЗМІ як новий вид традиційних ЗМІ: поняття та сучасний стан конституційно-правового регулювання. — Стаття.

У статті досліджується поняття «Інтернет-ЗМІ» у порівнянні з традиційними ЗМІ. Основна увага приділяється актуальним проблемам, пов'язаним з діяльністю Інтернет-ЗМІ в Україні: легалізації і потребам законодавчого врегулювання діяльності.

Ключові слова: інформація, засіб масової інформації, Інтернет-ЗМІ, Інтернет-медіа, Інтернет-видання.

Аннотация

Каплий О. В. Интернет-издания СМИ как новый вид традиционных СМИ: понятие и современное состояние конституционно-правового регулирования. — Статья.

В статье исследуется понятие «Интернет-СМИ» по сравнению с традиционными СМИ. Основное внимание уделяется актуальным проблемам, связанным с деятельностью Интернет-СМИ в Украине: легализации и потребностям законодательного урегулирования деятельности.

Ключевые слова: информация, средство массовой информации, Интернет-СМИ, Интернет-медиа, Интернет-издания.

Summary

Kaplii O. V. Internet media as a new kind of traditional media: concept and current state of constitutional and legal regulation. — Article.

The article examines the concept of «online media» in comparison with traditional media. The focus is on current issues related to the activities of Internet Media in Ukraine: the legalization and regulation of the legal requirements.

Keywords: information, mass media, online media, online media, online edition.

УДК 342.4(477)

О. І. Погібко

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ПИТАННЯ ВОЄННОЇ РЕФОРМИ В КОНТЕКСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Сучасне середовище безпеки навколо України формується під впливом глибоких змін у системі міжнародних відносин. Серед визначальних слід назвати: зниження ефективності дій міжнародних інституцій — ООН та ОБСЄ щодо урегулювання збройних конфліктів, що у свою чергу стимулює зростання рівня конфліктності та трансформування воєнної сили країн у компоненті досягнення зовнішньополітичних цілей; зростання зовнішнього суперництва за вплив на політичний процес, що відбувається в Україні, та інші. Однак за останні роки